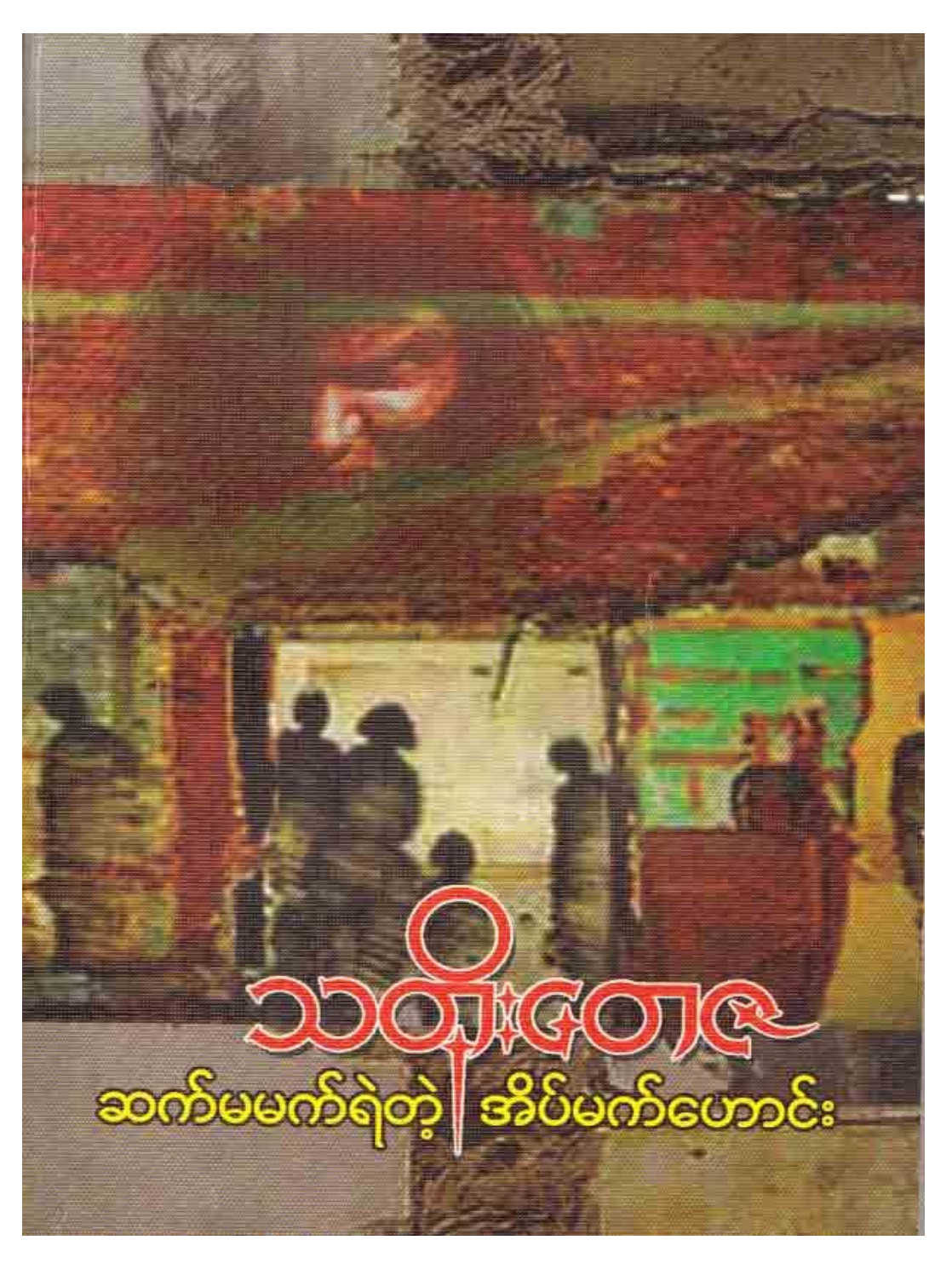

သတိုးတောင်

ဆက်မမက်ရဲတဲ့ အိပ်မက်ဟောင်း

နိဒါန်း

နိဒါန်း

(သို့ မဟုတ်)

တစ်ချိန်က အမှန်တကယ် ပြောစမှတ်တွင် ခဲ့သည့်

မြန်မာပြည်အထက်ပိုင်းက ကားလမ်းတစ်နေရာ

“ကားက ပြင်လိုမပြီးသေးဘူးလား ပိုင်းစက်”

သွယ်ဖြူရိုး၏ ညည်းညည်းညူညူပြောလိုက်သော စကားကြောင့် ပိုင်းစက်ပါ
စိတ်ဓာတ်ကျချင် သလို ဖြစ်သွားပြီး စိတ်ပျက်စွာ ပြန်ပြောလိုက်၏ ။

“အေးဟာ ... ကြာမယ်ထင်တယ်”

နှစ် ယောက် စလုံး စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ နီးရာကျောက်တုံးပေါ်
ထိုင် ချလိုက်ကြသည်။ ပိုင်းစက်တို့ ဘူမိဗေဒ လေ့လာရေး အဖွဲ့ စီးလာသည့် တီအီးကားကြီးက
အမောဖောက်နေသည့် လူမမာကြီး တစ်ယောက် ပမာ တအိအိနှင့် တက်လာရင်း
ပြင်ဦးလွင်နား အရောက်မှာ ပျက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျောင်းသားတစ်ဦးက
ကားပြင်နေသည့် ကားသမားတွေ ကို ကူညီ လုပ်ကိုင်ပေးနေပြီ၊ ကျန်သည့်ကျောင်းသားတွေ
က ပိုင်းစက်တို့လိုပင် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် လမ်းဘေးတွင် ထိုင်နေကြသည်။

အအေးဓာတ်ကလည်း တောင်ပေါ်ဒေသ ဖြစ်တာကြောင့် တဖြည်းဖြည်းနဲ့
ချမ်းစိမ့် လာသည်။ ပိုင်းစက် လက်မှနာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ ၄ နာရီခွဲတော့မည် ။

ဒီအတိုင်းဆို သူတို့ တည်းခိုမည့် သုံးတောင်ရွာကို ညဘက်ကျမှ

ရောက်တော့မည် ဟု ဝိုင်းစက် တွေ :လိုက်မိပြီး သက်ပြင်းသာ ချလိုက်မိသည်။

အတန်ကြာသည်အထိကို ကားက စက်နှိုးလို့ မရသေး။

ထိုစဉ်မှာ ပင်

ကားသမားအချင်းချင်း ပြောဆိုသံကို ဝိုင်းစက် ကြားလိက်ရသည်။

“ကား ကလည်း ဒီနားကျမှ ပျက်ရတယ်လို့ကွာ”

“စားတယ်ကွာ နတ်ကြီးတဲ့နေရာမှာ မှ လာပျက်ရတယ်လို့”

ကားသမားနှစ် ယောက် စလုံး တညည်းညည်း တညူညူနဲ့

ကားစက်ပြင်ကြသည်။ ထိုစဉ် ဘေးနားတွင် ကူညီလုပ်ပေးနေသည့် ကျောင်းသား တစ်ယောက် က ကားသမားကို လှမ်းမေးလိုက်၏ ။

“ဒီနားက နတ်ကြီးတယ်ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲဗျ”

ကားသမား တစ်ယောက် က စက်ပြင်နေရင်းမှ ထိုကျောင်းသားကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး

“ဒီနားမှာ ကားပျက်ရင် သိပ်မကောင်းဘူး ကောင်လေးရ။ ဘာ ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးလလောက်ကမှ ဒီနားမှာ လူအယောက် လေးဆယ်လောက် ကားမှော် က်သေထားတာ။ ညဘက်ဒီနားမှာ ကားပျက်ရင် ကားကို ထားခဲ့ပြီ လူတွေ က ခပ်ဝေးဝေးမှာ သွားပြီးအိပ်ရတယ်။ နို့ပို့ဆို သေထားတဲ့ လူတွေ က အစိမ်းသေတွေ ဆိုတော့ သရဲ အရမ်းခြောက်လို့”

မေးမိလိုက်သည့် ကျောင်းသားပင် ထိုစကားကြောင့် ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် ဖြစ်သွားပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဟိုဟိုဒီဒီလျှောက်ကြည့်လိုက်၏ ။

ထိုစကားကြောင့်

အလကားသက်သက် အယူသည်းနေတာပါဟု ဝိုင်းစက်တွေ :လိုက်မိပြီး သွယ်ဖြူ။

စိုးကို ကြည့်လိုက်သည်။

သွယ်ဖြူစိုးက ပြင်ဦးလွင် တောင်တက်ကားလမ်းလေးကို
ငေးစိုက်ကြည့်နေရင်းမှ ဝိုင်းစက် ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး

“ငါတို့သွားမယ့် ရွာလေးက လိုသေးလား မသိဘူးနော်”

“သိပ်မလိုတော့ဘူးလို့ ကားသမားတွေ ပြောတာပဲ။ ဒါပေမဲ့”

ဝိုင်းစက် စကားမဆုံးလိုက်ခင်မှာ ပင် ကားစက်နှိုးသံကြီးက ကျယ်လောင်စွာ
ထွက်လာသည်။ ကျောင်းသားအားလုံး ဝေးခနဲ အော်လိုက်ကြကာ ကားပေါ်သို့ အလှအယက်
တိုးဝှေ့တက်လိုက်ကြ၏ ။

ည ခုနစ်နာရီခွဲ အချိန်လောက်တွင် တော့ တည်းခိုမည့် သုံးတောင်ရွာ
မူလတန်းကျောင်းသို့ ရောက်ကြလေ၏ ။ ကားပေါ်မှ အထုပ်အပိုးတွေ ကို အလှအယက်ချကာ
ဆရာများ နေရာချပေးနေသည့်ဆီသို့ ကျောပိုးအိတ်တွေ နှင့် ဘူမိဗေဒ တိုင်းထွာရှာဖွေရေး
ပစ္စည်းတို့ကို သွားထားကြလေသည်။

*

အခန်း (၁)

အဖြူရောင် မြူနင်းငွေများ ၏ အောက်တွင် သုံးတောင်ရွာကလေးသည် ထုံးကျောက်တောင်တွေ ၊ သစ်ပင်စိမ်းစိမ်းတွေ ကာရံပိုင်းလျက် အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်နေသည်။ ထိုရွာကလေးသည် ပြင်လွင်ဦးမြို့ မှ မိုင် (၃၀) ခန့်သာ ကွာဝေးပြီး ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်း နယ်အစပ်တွင် တည်ရှိကာ ရှမ်းတိုင်းရင်းသား အများ စု နေထိုင်ကြသော ရွာကလေးတစ်ရွာပင် ဖြစ်၏ ။

ဘူမိဗေဒ လေ့လာရေး အဖွဲ့ တည်းခိုရာ မူလတန်းကျောင်းသည် တောင်တုန်းကုန်းလေး တစ်ခုပေါ်တွင် တည်ဆောက်ထားသော ကြောင့် သုံးတောင်ရွာကလေးကို အပေါ်စီးမှ မြင်နေရ၏ ။

ပိုင်းစက်က ထိုကျောင်းပေါ်မှတစ်ဆင့် သုံးတောင်ရွာလေးကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ မြူနံ့သင်းနေသော လေနုအေးလေးတွေ က သူ့မျက်နှာသို့ လာရောက်ထိမှန်နေကြသည်။

ပိုင်းစက် လေးလံစွာ သက်ပြင်းကိုချလိုက်မိ၏ ။

မနေ့က အ ဖြစ်အပျက်တွေ ကို သူ ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားမရ။ အတွေ့ :တွေ က ရှုပ်ထွေးနောက်ကျနေသည်။

တစ်ယောက် ယောက် များ တမင်အကွက်ဆင်ပြီး နောက်လိုက်တာလား? ။
ဟင့်အင်း ... မ ဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒါ ... ဘယ်လိုမှ အကွက်ဆင်နောက်လိုတဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး။ အတွေ့ :တွေ ကို သူ ချက်ချင်း ပင် ငြင်းဆန်လိုက်သည်။

ဒါဆို ... ဟို ... ကင်မရာက တကယ်ပဲ။

ထိုစဉ်မှာ ပင် ...

သူနာမည် ကို ခေါ်လိုက်သော အသံကြောင့် အတွေ့စပ်သွားသည်။ ဝိုင်းစက် အသံလာရာဘက်သို့ ကြည့်လိုက်၏ ။

သွယ်ဖြူစိုး ...။ တံခါးဘောင်ကို ကိုင်လျက် အပေါက်ဝတွင် မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ ကိုယ်ပေါ်မှာ လည်း ရေဘူး။ ကျောပိုးအိတ်ကို လွယ်ထားလျက်။

“ဝိုင်းစက် ... ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ။ ဒါနဲ့ နင် သက်ရော သက်သာသွားပြီလား”

သွယ်ဖြူစိုး၏ အူကြောင်ကြောင်စကားကြောင့် ဝိုင်းစက်အနည်းငယ် ဒေါပွသွားကာ

“ငါ က ဘာ ဖြစ်သွားလို့ သက်သာရမှာ လဲ”

“မသိဘူးလေ ...၊ ဟို ... တစ်နေ့က ကိစ္စကြောင့် သွေးလေ ချောက်ချားသွားတယ် ထင်လို့ပါ။ အခု ငါက ဆရာဦးသိုက်မြင့် မှာ လိုက်လို့ လာပြောတာ ... ဟ ... အရင်တစ်ပတ်က လက်တွေ့လုပ်ထားတဲ့ Field Assignment တွေ ကို လာပြဖို့ မှာ လိုက်တယ်။ ငါ ကတော့ ဆရာဦးမြင့်ဦးတို့ အဖွဲ့နဲ့ Fossil ရှာဖို့ သွားလိုက်ဦးမယ်”

သွယ်ဖြူစိုး၏ စကားကြောင့် ဟိုတစ်နေ့က ထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက်များ ကို ဝိုင်းစက် အတွေ့ထဲတွင် တဖြည်းဖြည်း မြင်ယောင်လာလေတော့သည်။

တောလမ်းခရီး တစ်နေရာ၌ အိမ်ကြီးတစ်လုံးကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရသော ကြောင့် ထူးထူးဆန်းဆန်း ဖြစ်သွားပြီး ဝိုင်းစက်တို့ လူသိုက် မှင်တက်မိသလို ငေးကြည့်နေမိသည်။

အိမ်ကြီးက အိုမင်းဆွေးမြည့် နေပြီး တချို့ နေရာတွင် လေဒဏ် မိုးဒဏ်ကြောင့် ပြိုကျပျက်စီးနေ၏ ။ ရေနံချေးအုတ်ကြွတ်ပြားများ ပေါ်သို့ အုပ်မိုးတွယ်ကပ် ပေါက်နေသော သစ်ပင်၊ နွယ်ပင်၊ များ ကြောင့် အိမ်ကြီးက အမှောင်ထဲတွင် ပုန်းကွယ်နေသယောင်ယောင်

ဖြစ်နေသည်။

ထိုအိမ်ကြီး၏ အဝင်တံခါးမကြီးကလည်း ခပ်ဟဟ ပွင့်လျက် အနေအထားဖြင့် ပြုတ်ထွက်ကျနေသည်။ အိမ်ကြီး၏ ဘေးပတ်ဝန်းကျင် မြေပြင်တစ်ခုလုံးတွင် လည်း မြက်ပင်ရိုင်းတွေ က အပြိုင်းပြိုင်း အရိုင်းရိုင်း ပေါက်နေကြ၏ ။

အိမ်ကြီး၏ ထူးဆန်းဖွယ်ရာ အနေအထားကြောင့် ဝိုင်းစက်စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေရာမှ တီးတိုးရေရွတ်မိလိုက်သည်။

“ဒါ ... ကိုလိုနီခေတ်လောက်က အင်္ဂလိပ်လူမျိုး တစ်ယောက် ယောက် နေတဲ့အိမ် ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

အနောက်ဘက်တွင် ရပ်နေသော သွယ်ဖြူရိုးက ရှေ့သို့ ခြေလှမ်းအနည်းငယ်တိုးလာပြီး ပြန်ပြောလိုက်၏ ။

“အေး ... ဖြစ်နိုင်တယ်။ မီးခိုးခေါင်းတိုင်တွေ ၊ အုတ်ကြွပ်ပြားတွေ နဲ့ဆိုတော့ မျက်နှာဖြူအင်္ဂလိပ် တစ်ယောက် ယောက် နေတဲ့ ဗိုလ်တဲကြီးပဲ ဖြစ်ရမယ်”

အတူပါလာသော မိုးမြင့်နှင့် ဇော်အောင်ကပါ သွယ်ဖြူရိုးစကားကို ထောက်ခံသည့်ပုံစံဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြသည်။

ဝိုင်းစက်က အားလုံးဘက်သို့ လှည့်ပြီး ...

“ငါတို့ ဒီအိမ်ကြီးထဲကို ဝင်ကြည့်ကြရအောင်”

ထိုစကားကြောင့် သွယ်ဖြူရိုးနှင့် ဇော်အောင်က ဝိုင်းစက်မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲကြည့်ပြီး စိတ်ပါလက်ပါဖြင့်

“အေး ... ကောင်းတယ်”

“ငါလည်း ဒီအိမ်ကြီးကို စတွေ့ကတည်းက ထူးဆန်းပါတယ်လို့ အောက်မေ့ပြီး ဝင်ကြည့်ချင်နေတာ”

သွယ်ဖြူစိုး ပြောနေသည်ကို ဘေးမှ မျက်မှောင့်ကုတ်ပြီး နားထောင်နေသော မိုးမြင့်က ဝင်ပြောလိုက်၏ ။

“ဟာ ... နင်တို့ကလည်း အထဲကို ဝင်ကြည့်တော့ရော ဘာအကျိုး ရှိမှာ မို့လဲ၊ ဖုန်တွေ သဲတွေ ပေတာပဲ အဖတ်တင်မယ်၊ အလကား ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ်ရှာလို့”

“နင် မကြည့်ချင်ရင်နေခဲ့။ ငါတို့ကတော့ သွားကြည့်ရမှာ ပဲ။ လာ ... ဝိုင်းစက် သွားရအောင်”

သွယ်ဖြူစိုးက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဝိုင်းစက်လက်ကိုဆွဲကာ အိမ်ကြီးဆီသို့ ခြေလှမ်း လှမ်းလိုက်လေသည်။

ဇော်အောင်ကလည်း နောက်မှ လိုက်လာခဲ့၏ ။ မိုးမြင့်က အားလုံးကိုကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်သွားဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းကို မူ တ်ထုတ်လိုက်ပြီး ပါးစပ်ကလည်း ပွစိ ပွစိ ရေရွတ်ရင်း လိုက်လာလေတော့သည်။

ဗိုလ်တံကြီးဆီသို့ လာရာလမ်းတစ်လျှောက်လုံး မြက်ပင်ရိုင်းတွေ က ထူထပ်စွာ ပေါက်နေကြသော ကြောင့် ဝိုင်းစက်သတိကြီးစွာ တစ်လှမ်းချင်း နင်းလျှောက်နေရသည်။

ရင်ဘတ်ထဲမှ တဒိန်းဒိန်း နှလုံးခုန်နေသံကိုပင် ကျယ်လောင်စွာ ကြားနေရသည်။ အိမ်ကြီး၏ တံစက်မြိတ်နားအရောက်တွင် တော့ ဝိုင်းစက် ရပ်လိုက်ပြီး အတွင်း ဘက်သို့ ခပ်ဟဟ ပွင့်နေသော တံခါးကြားမှတစ်ဆင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ပင့်ကူအိမ်တွေ အပျက်အစီးတွေ ကြားမှပင် ဘောင်တွေ ပြုတ်ကာ ဆွေးမြည် နေသော ပန်းချီကာ တစ်ချပ် နှစ် ချပ်ကို တွေ့လိုက်ရ၏ ။

ထိုအခိုက်အတန့်အတွင်း မှာပင်

အိမ်ကြီး၏ အပေါ်ဘက်မှ တဟင်းဟင်း ညည်းညူနေသံကြီးကို ကြားလိုက်ရလေ၏ ။

အသံက အဖျားတက်နေသည့် လူ တစ်ယောက် ညည်းညူနေသံမျိုး ။

ဝိုင်းစက် ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသော ညည်းညူသံကြောင့် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားပြီး အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ ရေရွတ်မိလိုက်သည်။

“ဘာ ... သံ .. ကြီး ... လဲ ... မသိဘူး”

“အထဲမှာ လူ တစ်ယောက် ယောက် များ ရှိလားမသိဘူး”

ဟု သွယ်ဖြူစိုးက စိုးရိမ်တကြီး ပြောလိုက်ပြီး အနားရှိ ဇော်အောင်လက်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်၏ ။

အားလုံး အိမ်ကြီးအပေါ်ထပ်သို့ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ ပြန်မော့ကြည့်လိုက်မိစဉ်မှာ ပင် ...

“ဝိုး”

“ဝုန်း”

“ဖလပ် ... ဖလပ် ... ဖလပ် ”

အသံတွေ က ဆက်တိုက်ဆိုသလို ထွက်ပေါ်လာပြီး ခိုတစ်အုပ် ထပျံ့သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“အိမ်ကြီးတစ်အိမ်လုံးမှာ ခိုတွေ ချည်းပဲ နေနေတာလား မသိဘူး”

မိုးမြင့်က ရေရွတ်ရင်း ဝိုင်းစက်တို့ အနားသို့ ရောက်လာ၏ ။ လက်ထဲမှာ လည်း ခဲလုံးတွေ ကို ကိုင်ထားသည်။

သွယ်ဖြူစိုးက ရှက်သွားသည့်ဟန်ဖြင့်

“ခုနက ခိုညည်းသံပါ။ ဟဲ ... ဟဲ”

ဝိုင်းစက်ပါ သွယ်ဖြူစိုးစကားကြောင့် မျက်နှာအနည်းငယ် ပင် နီမြန်းသွားပြီး

“အေး ... ဟာ ... ငါတို့က အလကားသက်သက် စိတ်အားငယ်ပြီး ကြောက်နေကြတာ။ လာ မြန်မြန် အိမ်ထဲဝင်ကြည့်ရအောင်”

“ငါတော့ မလိုက်တော့ဘူး၊ အပြင်ကနေ ခိုတွေ ကို ခဲနဲ့လိုက်ပစ်ရတာ လက်တွေ နေပြီ”

မိုးမြင့်က ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဗိုလ်တဲကြီး၏ ဘေးဘက်သို့ လျှောက်သွား၏ ။

ဝိုင်းစက်၊ ဇော်အောင်နှင့် သွယ်ဖြူစိုး တို့ သုံးယောက် သား ပွင့်နေသော တံခါးမကြီးကြားမှ တစ်ဆင့် အိမ်ကြီးအတွင်း ဘက်သို့ တိုးဝင်လိုက်သည်။ အိမ်ကြီး၏ အတွင်း ဘက်တွင် တော့ လူမနေသည်မှာ နှစ် ကာလ ကြာမြင့်ပြီ ဖြစ်၍ ပရိဘောဂ အကုန်လုံးနီးပါးယိုင်နဲ့ ပျက်စီးနေကြပြီ။

ဖုန်းများ ၊ ပင့်ကူအိမ်များ ကလည်း အိမ်ကြီး၏ အောက်ထပ်တစ်ခုလုံးကို အရှုပ်ရှုပ် အထွေးထွေး ဖြစ်နေစေသည်။

ဝိုင်းစက် ပုံတူပန်းချီကားကြီး၏ အနားသို့ တိုးကပ်သွားပြီး ကြည့်လိုက်မိသည်။

ပန်းချီကားက အသက် (၄၀) ခန့် အင်္ဂလိပ်ကြီး တစ်ယောက် ၏ ပုံပင် ဖြစ်၏ ။
ပန်းချီကားထဲတွင် အင်္ဂလိပ်ကြီးက ကနုတ်ပန်းဖော်ထားသော ကျွန်းကုလားထိုင်ကြီး တစ်လုံးပေါ်တွင် ခြေတစ်ဖက်ချိတ် ထိုင်နေသည်။

ထိုပန်းချီကား၏ ထူးခြားချက်မှာ အင်္ဂလိပ်ကြီး၏ မျက်လုံးတွေ က နီရဲတောက်ပနေပြီး သက်ရှိလူ တစ်ယောက် ပမာ အပြင်ဘက်သို့ စူးစိုက်ကြည့်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဝိုင်းစက်က ထိုမျက်လုံးအစုံကို ကြည့်ပြီး ကျောချမ်းချင်သလို ဖြစ်လာသည်။
ထိုအချိန်မှာ ပင် နောက်ဘက်မှာ သွယ်ဖြူစိုး၏ အသံကို ကြားလိုက်ရ၏ ။

“ဟဲ့ ... ဝိုင်းစက်၊ ဒီမှာ ကြည့်စမ်း”

ဝိုင်းစက်က သွယ်ဖြူစိုးခေါ်ရာသို့ အမြန်သွားကြည့်လိုက်သည်။

ကျွန်းစားပွဲအဟောင်းကြီးတစ်လုံးပေါ်တွင် ကြောင်ရုပ်လေး တစ်ရုပ်၊ ပြီးနောက် ကင်မရာ တစ်လုံး။

ဝင်းစက်က ကင်မရာကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူလိုက်ပြီး လှည့်ပတ်ကြည့်ကာ
ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်၏ ။

“ဓာတ်ပုံရိုက်တဲ့ ကင်မရာဟာ ... ကောင်းသေးလား မသိဘူး”

“အေး .. ကောင်းတော့ ကောင်းမယ့်ပုံပဲ။ အရင်ဒီဗိုလ်တဲကြီးမှာ နေခဲ့တဲ့
အင်္ဂလိပ်ကြီးရဲ့ ကင်မရာ ဖြစ်မယ်။ ဟင် .. ပြီးတော့ ကင်မရာမှာ Polarized Tech လို့ရေး
ထားတော့ ဓာတ်ပုံက ချက်ချင်း ထွက်မယ် ထင်တယ်”

ဇော်အောင်က အပေါ်ထပ်သို့ တက်သည့် လှေကားကို ကြည့်နေရင်းမှ
ကင်မရာဆိုသော အသံကြောင့် ဝင်းစက်တို့ အနားသို့ ရောက်လာပြီး ကင်မရာကို
အံ့သြတကြီး ကြည့်လိုက်ပြီး

“ကောင်းမကောင်း သိချင်ရင် ငါ့ကို စမ်းရိုက်ကြည့်လေ”

ဝင်းစက်ရော သွယ်ဖြူစိုးပါ ဇော်အောင်စကားကြောင့် ကင်မရာကို
စမ်းကြည့်ချင်စိတ် ဖြစ်သွားပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏ ။

ဇော်အောင်က ဓာတ်ပုံရိုက်ရမည် ဆို၍ ချက်ချင်း မျက်နှာက ပြုံး သွားပြီး
လှေကားအနားသို့ ပြေးသွားလိုက်ကာ ရယ်ရယ်မောမော ပြောလိုက်၏ ။

“ဒါ ... မနိယူအသင်းက စီရော်နယ်ဒိုရဲ့ အိုက်တင်လေ”

ဇော်အောင်၏ စကားကြောင့် ဝင်းစက်နှင့် သွယ်ဖြူစိုးတို့ နှစ် ယောက် စလုံး ပြုံး
မိသွားကြပြီး ဝင်းစက်က ...

“ကဲ .. ကဲ ... ဇော်အောင် ပြုံး ပြုံး လေးနေ၊ ဟုတ်ပြီ ... ရိုက်ပြီ”

“ပလပ်”

ကင်မရာမီးက ဖွေးခနဲ ပွင့်သွားပြီး တစ်ပြိုင်တည်းလိုလို မှာ ပင် ကင်မရာအတွင်
:ဝိုင်းမှ တစ်ဝီမြည် သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ဝိုင်းစက်က ကင်မရာကို သေသေချာချာ ကြည့်နေတုန်းမှာ ပင် ဓာတ်ပုံက တအိအိနဲ့ ထွက်လာတော့သည်။

“ဟေး .. ကင်မရာက ကောင်းတယ်ကွ၊ ဒီမှာ လာကြည့် ... ဓာတ်ပုံထွက်လာပြီ”

ဝိုင်းစက်၏ ဝမ်းသာအားရ အော်လိုက်သံကြောင့် ဇော်အောင် ပြေးလာ၏ ။
ထိုအချိန်မှာ ပင် မမျှော်လင့်သော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကြောင့် အားလုံး မျက်လုံးတွေ ပြူး
ကျယ်သွားလေတော့သည်။

“စိုး”

“ဒုတ်”

“အား”

ထိုအသံတွေ နှင့် အတူ ခေါင်မိုးပေါ်က အုတ်ကြွပ်ပြားတစ်ချပ်က
ရုတ်တရက်ဆိုသလို ပြုတ်ကျလာပြီး ဇော်အောင်ခေါင်းပေါ်သို့ ကျသွားလေတော့သည်။

ဇော်အောင်မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရုတ်ခြည်းဆိုသလို ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သွားဟန်
ပြောင်းသွား ပြီး အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့နှင့် အော်ဟစ်နေတော့သည်။

“သွေးတွေ သွေးတွေ”

ခေါင်းပေါ်မှ သွေးတွေ ကလည်း နဖူးမှတစ်ဆင့် မျက်နှာပေါ်သို့ ပင်
စီးကျနေသည်။

ထိုအချိန်မှာ ပင် ဗိုလ်တဲကြီးထံသို့ မိုးမြင့် ပြေးဝင်လာပြီး အလန့်တကြား
ပြောလိုက်၏ ။

“ဆောရီး .. ဆောရီး ... ဇော်အောင်၊ ငါ ခေါင်မိုးပေါ်က ဒိုတွေ ကို
ခဲနဲ့လှမ်းပစ်လိုက်တာ အုတ်ကြွပ်ပြားကို မှန်သွားပြီး မင်းခေါင်းပေါ်ကို ပြု
တ်ကျလာတာထင်တယ်”

မိုးမြင့်က မျက်နှာငယ်ဖြင့် ဇော်အောင်အနားသို့ တိုးကပ်သွားပြီး နဖူးပေါ်သို့ စီးကျနေသော သွေးတွေ ကို ကူသုတ်ပေးလိုက် သည်။

ထိုစဉ်မှာ ပင် လက်ထဲမှ ဓာတ်ပုံကို သတိရသွားပြီး ဝိုင်းစက်ကြည့်လိုက်၏ ။
မြင်လိုက်ရသော ဓာတ်ပုံအတွင်း မှ ဇော်အောင်ပုံကြောင့် ဝိုင်းစက် ပါးစပ်အဟောင်းသားပင် ပွင့်ကျသွားလေတော့သည်။

ဓာတ်ပုံထဲတွင် ဇော်အောင်ခေါင်တစ်ခုလုံး သွေးတွေ စီးကျနေပြီး
မျက်နှာတစ်ခုလုံးလည်း ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေသည့်ပုံပင် ဖြစ်တော့၏ ။

“ဟင် ...”

ဝိုင်းစက်က သူ့လက်ထဲမှ ဓာတ်ပုံကို ငုံ့ကြည့်ရင်း စိတ်ထဲတွင် ဇဝေဇဝါ
ဖြစ်နေသည်။

ဇော်အောင်ကို ဓာတ်ပုံရိုက်စဉ်တုန်းက ထိခိုက်ဒဏ်ရာရခြင်း မရှိသေး။ ပြုံး ပြုံး
ကြီး ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံခဲ့သော ဇော်အောင်အမူအရာကို သူ သေသေချာချာ မှတ်မိနေသည်။

အဲသည်အမူအရာကိုပင် သူ အသေအချာ ချိန်ရှယ်ပြီး
ဓာတ်ပုံခလုတ်နှိပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏ ။

“ဒါဖြင့် ဘာ ဖြစ်လို့”

ဝိုင်းစက်၏ အတွေ့ :က မဆုံးခင်မှာ ပင် ရပ်တန့်သွား၏ ။

“ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီးတဲ့နောက် နည်းနည်း ကြာမှ ဇော်အောင် ခေါင်းပေါက်ပြီး
သွေးတွေ စီးကျလာတာပဲ။ ဒါဆို ဘာ ဖြစ်လို့ စောစောကတည်းက ရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံမှာ ကြို
ပြီးပေါ်နေရတာ လဲ”

အဲသည်အတွေ့ :ကို သူ ဆက်ပြီး မတွေ့ :ရဲတော့ပါ။

ဒီ ကင်မရာသည် ...

အနာဂတ်ကို ကြိုပြီး ပုံရိပ်ထင်စေနိုင်သော ကင်မရာများ လား။

သွယ်ဖြူစိုးက ပြောပြီးပြီးချင်း ထွက်သွားဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်၏ ။ ဝိုင်းစက်က ကပျာကယာပင်

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... နေဦး ... နေဦး .. သွယ်ဖြူစိုး၊ နင့်ကို ငါမေးစရာရှိလို့၊ နင် ဟိုကင်မရာကို ထားပစ်ခဲ့လား။”

သွယ်ဖြူစိုးက ဝိုင်းစက်ကစကားကို မျက်လုံးပေကလပ် ကေကလပ်လုပ်ရင်း စဉ်းစားနေ လိုက်ပြီး ခဏလောက်ကြာမှ

“ဇော်အောင်က မယူခဲ့ဖို့ အကြောက်အကန် ပြောနေတာနဲ့ ဗိုလ်တဲထဲမှာ ပဲ ထားပစ်ခဲ့တယ်။ ငါတောင် အဲဒီ ဗိုလ်တဲထဲက ကြောင်ရုပ်လေးတစ်ရုပ် တွေ့တာနဲ့ ယူလာသေးတယ်။ ချစ်စရာလေး ဟ။ နောက်မှပြတော့မယ် ဝိုင်းစက်ရာ။ ငါနောက်ကျလို့ သွားတော့မယ် ... တဲ့တာ”

သွယ်ဖြူစိုးက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် လက်ကို ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်ရင်း ပြေးထွက်သွား၏ ။ ဝိုင်းစက်က သွယ်ဖြူစိုး နောက်ကျောကိုသာ ငေးကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချလိုက်ကာ ဆရာဦးသိုက်မြင့်ကို Field Assignment ပြဖို့သာ စဉ်းစားနေလိုက်သည်။

အခန်း (၂)

“ဝိုင်းစက်”

သူနာမည် ကို ခေါ်လိုက်သော အသံကြောင့် ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏ ။
ထိုအသံကြောင့် ရှေ့မှ ကျောင်းသားတွေ ကို ကွယ်ပြီး ခပ်ကိုင်းကိုင်း ထိုင်နေသော
ခန္ဓာကိုယ်က ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်မိတော့မလို ဖြစ်သွား၏ ။

အသံက ခပ်ထန်ထန်၊ ခပ်တင်းတင်း။

သူ ပြန်မထူးဘဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မခေါ်ပါရစေနဲ့လို့သာ
စိတ်ထဲက ဆုတောင်းလိုက်မိ၏ ။ ဆုတောင်းက မပြည့်လိုက်။

“ဝိုင်းစက် ... ရှိလား”

ဆရာဦးသိုက်မြင့် အသံက လိုတာထက် ပိုကျယ်သွားသည် ဟု ထင်မိသည်။
ဒီတစ်ကြိမ်တွင် တော့ ဝိုင်းစက် ငြိမ်ကုတ်မနေနိုင်တော့။

“ရှိပါတယ် ဆရာ”

တိုးဖျော့လွန်းနေသော လေသံဖြင့် ပြန်ဖြေလိုက်ကာ ဝိုင်းစက်
မတ်တတ်ထရပ်လိုက်၏ ။ ဆရာဦးသိုက်မြင့်က ဝိုင်းစက်မျက်နှာကို ခဏအကဲခတ်လိုက်ပြီး

“မင်းရဲ့ Field Assignment က ဘာလို့ ဘူမိဗေဒနဲ့ မသက်ဆိုင်တဲ့
အကြောင်းအရာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ ဝိုင်းစက်။ လာရှင်းပြစမ်းပါဦး”

သွားပြီ။ သူအကြောက်ဆုံးမေးခွန်းကိုပင် ဆရာဦးသိုက်မြင့်က တည့်တည့်ကြီး
မေးချလိုက်၏ ။ ကျောင်းသားတွေ တစ်အုပ်ကြီးရှေ့မှာ ဒီအကြောင်းတွေ ကို
သူပြန်မပြောပြချင်။ ပွဲမတိုးသည့် အကျင့်ဆိုးကြောင့် လားမသိ လူရှေ့သူရှေ့ဆို သူက

ဘာလုပ်လုပ် ဘာကိုင်ကိုင် တလွဲတချော်ကြီးပင် ဖြစ်တတ်၏။ ပိုဆိုးတာက ဘူမိဗေဒလက်တွေ့ လာလုပ်သည့်သာဆိုသည် ဘူမိဗေဒနှင့် ပတ်သက်တာဆိုလို့ ကျောက် ဖြစ်ရပ်ကြွင်း မပြောနှင့် ကျောက်တုံးတစ်တုံးတောင် ခုထိ သူမလေ့လာရသေးပေ။

လေးလံနေသော ခြေထောက်တွေ ကို ထမ်းပိုးရင်း ရှေ့သို့ ထွက်လာလိုက်ကာ ဆရာဦးသိုက်မြင့်ကို ပြောရန် အချက်အလက်တချို့ ကို အမြန်ပင် စာစီထားလိုက်သည်။ လမ်းခုလတ်အရောက်တွင် တော့ အမြန်ပင် စာစီထားလိုက်သည်။ လမ်းခုလတ်အရောက်တွင် တော့

“ဒုတ်”

“အား!”

မည် သူ့ပယောဂ ကြောင့် မှန်းမသိ။ ဝိုင်းစက်အန္တရာယ်ကိုယ်က ဟန်ချက်ပျက်ကာ ဆရာဦးသိုက်မြင့်ရှေ့သို့ ဟပ်လျားထိုးမကျရှုံ့တစ်မယ် ငိုက်စိုက်စိုက်နှင့် ရောက်သွား၏။ အနောက်ဘက်မှာ ရယ်သံတွေ က ဇာတ်တိုက်ထားသလို တစ်ပြိုင်တည်း ထွက်လာ၏။ ရယ်သံတွေ က သံလေးသံညောင့် ပေါင်းစုံနေ၏။ ထိုရယ်သံတွေ က ဆရာဦးသိုက်မြင့်အသံကြားမှ ရပ်သွားသည်။

“ဟေ့ကောင် ... ချိုမြင့်ထွန်း မင်းက မင်းအနားက ဖြတ်သွားတဲ့လူဆိုရင် ဘာလို့ ခြေလိုက်ထိုးခံနေတာလဲ”

ချိုမြင့်ထွန်းက ပြောင်စပ်စပ်မျက်နှာဖြင့်

“ဝိုင်းစက် ဖြစ်နေလို့ ဆရာ”

ချိုမြင့်ထွန်းက သူ့မျက်လုံးကို သူ ပြန်သဘောကျသွားပြီး ရယ်မောလိုက်၏။ သူ့ရယ်သံက တော် တော် လေး မခံချင်စရာ ကောင်းနေသည်။ ကာတွန်းစာအုပ်များ ထဲမှ ရယ်သံတွေ ကို အသံထွက် ဖတ်ပြနေသလိုပင် (ဥပမာ - သွပ် - သွပ် - သွပ်။ ဗူးထွား ထွားထွား)။ ချိုမြင့်ထွန်း၏ လှောင်ပြောင်သံဆန်နေသော ရယ်သံကြောင့် တခြားကျောင်းသားပါ

ရယ်ကုန်ကြ၏။

ချိုမြင့်ထွန်းက သူ့ရဲ့ မချိုမချဉ်မျက်နှာဖြင့် ရန်ကုန်မှ စထွက်ကတည်းက မျက်နှာပြောင်လာတိုက်တာ ခုထိကို မရပ်သေး။ ဒါကြောင့် သူ့ရဲ့ နာမည် ပြောင်က ချိုချဉ်ထွန်း ဖြစ်နေတာ ဖြစ်မည်။

ဆရာဦးသိုက်မြင့်က ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် ထိပ်ပြောင်သည်။ အမြဲတမ်းလိုလို မျက်နှာက အလိုမကျဟန်ဖြင့် မူ န်ကုပ်နေတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျောင်းသားတွေ က သူ့ကွယ်ရာတွင် သရဲသကြားလုံးစားခါစမျက်နှာဟု နောက်ပြောင်ကြ၏။ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းစာနှင့် ပတ်သက်ရင်တော့ မည် သူ့ကိုမှ အလျှော့မပေးတတ်။

ယခုလည်း ချောင်းတစ်ချက်ဟန်လိုက်ပြီး လေသံခပ်မာမာဖြင့် ဝိုင်းစက်ကို ပြောလိုက်၏။

“ကဲ ... ဝိုင်းစက်၊ မင်း ဘာလို့ လက်တွေ့ မဆင်းရတာ လဲ။ ပြောပြပါဦး ...”

ဝိုင်းစက်က ...

“ဒီလိုပါ ... ဆရာ၊ အ ဖြစ်အပျက်အစက ကျွန်တော် တို့အဖွဲ့ Fossil ရှာဖို့ သုံးတောင်ရွာ ဘက်ကို အသွား လမ်းမှာ အင်္ဂလိပ်ခေတ်က ဆောက်ထားတဲ့ ဗိုလ်တဲအဟောင်းတစ်လုံးကို တွေ့ရက စတာပါ ဆရာ”

ချိုမြင့်ထွန်းက ကြားဖြတ်ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ဟ ... အဲဒီ ဗိုလ်တဲက ဒီနယ်ဘက်မှာ သရဲအရမ်းခြောက်လို့ နာမည် ကြီးပဲ”

“အဲဒီ ဗိုလ်တဲမှာ ပေါ့ ချိုချဉ်ထွန်း အမျိုး တွေ နေတာ”

ဇော်ဝင်းမြင့်ဆိုသော ကျောင်းသား တစ်ယောက် ဝင်နောက်လိုက်သော ကြောင့် ကျောင်းသားတွေ ဆီမှ ရယ်သံတွေ ထွက်လာပြန်သည်။ ဆရာဦးသိုက်မြင့်က တိတ်တိတ်နေရန် လက်ထောင်ပြလိုက်ပြီး

“ကဲ ... ဆက်ပြောပါဦး”

ဝိုင်းစက် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ...

“ကျွန်တော် တို့လည်း အဲဒီ ဗိုလ်တဲကြီးကို တွေ့တော့ စိတ်ဝင်စားတာနဲ့ ဝင်သွားကြည့်လိုက်တော့ ဟို ... ကင်မရာကို တွေ့ရတာ ပဲဆရာ”

“ဟင် ... မင်းဟာကလဲ၊ ကင်မရာတွေတာ ဘာထူးဆန်းလို့လဲ။ အင်္ဂလိပ်ခေတ်က အင်္ဂလိပ်တွေ သုံးမရလို့ လွှင့်ပစ်ထားခဲ့တဲ့ဟာ ဖြစ်မှာ ပေါ့”

ဆရာဦးသိုက်မြင့်၏ စိတ်ပျက်စွာ ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် ဝိုင်းစက် ပြုံးတူးပျာတာ ဖြစ်သွားပြီး

“မဟုတ်ဘူး ... ဆရာ။ အဲဒီ ကင်မရာက ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ကင်မရာပါ။ ကိုင်ကိုင်လိုက်ချင်းကို မကောင်းတဲ့အငွေ့အသက်တစ်ခု လာရောက်ပူးကပ်လိုက်သလိုမျိုး ခံစားရတယ် ဆရာ”

ထိုစကားကြောင့် ကျောင်းသားအားလုံး ဟာသပြက်လုံးတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသလို ရယ်မောသွားကြ၏ ။ ဆရာဦးသိုက်မြင့်ပင် အနည်းငယ် ပြုံး သွားသည်။

ချုံ့မြင့်ထွန်း

“ဘာလဲ ... ဝိုင်းစက်၊ မင်းတွေ့ခဲ့တဲ့ ကင်မရာက တစ္ဆေ သရဲ ဝင်ပူးနေသည်ကို ရေး ထားလို့လား”

ချုံ့မြင့်ထွန်းက ပြောပြောပြီးချင်း သူ့ထုံးစံအတိုင်း ရယ်နေ၏ ။ ဝိုင်းစက်စိတ်ထဲမှာ ပင်

“ရယ်ထားဦးပေါ့ ချုံ့မြင့်ထွန်းရာ၊ အခါအခွင့်ကြုံမှ မင်းကို တစ်ပုံလောက် ရိုက်ပေးဦးမယ်”

ဟု ကြိုး ဝါးလိုက်သည်။ ဝိုင်းစက်က ဒေါသထွက်ထွက်နှင့်

“အဲဒီ ကင်မရာနဲ့ ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံရတဲ့လူတိုင်းထွက်လာတဲ့ပုံအတိုင်း မကောင်းတဲ့ ကံကြမ္မာဆိုး တစ်ခုခုကို ကြုံရတော့တာပဲ ဆရာ”

ဝိုင်းစက် ပြောလက်စ စကားကို ခဏရပ်ပြီး အားလုံးကို ဝေကြည့်လိုက်သည်။
အားလုံးကလည်း ဝိုင်းစက်ကို လူထူးလူဆန်းကြီး တစ်ယောက် ကို တွေ့လိုက်ရသလိုမျိုး
ပြန်ကြည့်နေကြ၏ ။

ဇော်ဝင်းမြင့်က မတရားကြောက်လန့်နေသည့်ပုံစံမျိုး ဖြင့် ဆက်မပြောရန်
အမူအရာဖြင့် ဝိုင်းစက်ကို ပြောင်ပြနေသည်။ ဇော်ဝင်းမြင့် ပုံစံက ကျောင်းသားအချင်းချင်းမို့
တခြားသူသာဆို ထထိုးမိမှာ ။ ဝိုင်းစက်က သူတို့ကို မကြည့်တော့ဘဲ ဆရာ
ဦးသိုက်မြင့်ဘက်သို့ လှည့်ကာ ပြောလိုက်၏ ။

“ကင်မရာက ချက်ချင်း ရိုက် ချက်ချင်း ဓာတ်ပုံထွက်တဲ့ ကင်မရာအမျိုး အစားပါ။
ဒါနဲ့ ကင်မရာကောင်း မကောင်း စမ်းကြည့်ချင်တာနဲ့ အဖွဲ့ထဲမှာ ပါလာတဲ့ ဇော်အောင်ကို
ရိုက်ကြည့်နေတုန်း ဗိုလ်တဲခေါင်းမိုးပေါ်က အုတ်ချပ်တစ်ချပ်က ရုတ်တရက် ပြုတ်ကျလာပြီး
ဇော်အောင်ခေါင်းပေါ်ကို ကျသွားတယ်။ ဇော်အောင် ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့
အော်နေတဲ့ပုံ၊ ခေါင်းက သွေးတွေ စီးကျလာပုံ အားလုံးက ဓာတ်ပုံထဲကအတိုင်း
အားလုံးတစ်ထပ်တည်းပဲ ဆရာ”

ဆရာဦးသိုက်မြင့်နှင့် ကျောင်းသားအားလုံးက ဇော်အောင်ကို
ရှာကြည့်လိုက်သည်။ ဇော်အောင်ကို ရှာကြည့်လိုက်သည်။ ဇော်အောင်ကို မတွေ့။ အရေး ထဲ
သက်သေထားမလိုပါဆို ဒီကောင်က ဘယ်လျှောက်သွားနေမှန်း မသိဟု ဝိုင်းစက် စိတ်ထဲမှ
ကျန်ဆဲလိုက်သည်။ ဆရာဦးသိုက်မြင့် ကတော့ ဝိုင်းစက်ကို မကြည့်တော့ဘဲ တခြား
Assignment တွေ ကိုသာ ကြည့်လိုက်ပြီး

“ကင်မရာတစ်လုံးတွေ့တာ၊ ဇော်အောင် ခေါင်းကွဲတာ၊ အဲဒါတွေနဲ့ မင်း Field
မဆင်း ဖြစ်တာ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ဆရာဦးသိုက်မြင့်အသံက ဘာကြောင့် မှန်းမသိ တင်းမာခက်ထန်နေသည်။
ဝိုင်းစက် ဦးသိုက်မြင့်ရှေ့သို့ ခြေနှစ် လှမ်းစာလောက် တိုးသွားလိုက်ပြီး

“ဆိုင်ပါတယ် ဆရာ၊ အားလုံးကလည်း တိုက်ဆိုင်မှု တစ်ခုလို့ပဲ ထင်ထားကြတာ။

ကျွန်တော့်ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးတဲ့ အခါကျမှ တုန်လှုပ်သွားကြတာ”

ဝိုင်းစက်စကားကြောင့် ဆရာဦးသိုက်မြင့် ခေါင်းမော့ကြည့်လိုက်၏ ။ ဝိုင်းစက်က ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဓာတ်ပုံရိုက်တော့ ဗိုလ်တဲကြီးကို နောက်ခံထားပြီး ရိုက်ပေးကြတာ။ ဒါပေမဲ့ ဓာတ်ပုံထွက်လာတော့ ကျွန်တော့် ပုံက ပါမလာဘူး။ အနောက်က ဗိုလ်တဲကြီးပဲ ပါလာတယ်။ အားလုံးလည်း စဉ်းစားရ ခက်နေပြီး ကျွန်တော့် ကို ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော် က ဖျတ်ခနဲဆို ပျောက်သွားတော့တာပဲတဲ့။ ကျွန်တော့် ကို ရှာကြည့်ကြသေးတယ်။ မတွေ့တဲ့အဆုံး တည်းနေတဲ့နေရာကို ပြန်လာတော့ ကျွန်တော် က ကျွန်တော့် အိပ်ရာပေါ်မှာ အိပ်ပျော်နေတာ တွေ့လိုက်ရတာ ပဲလို့ ကျွန်တော့် ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးကြတဲ့လူတွေ က ပြောကြတာပဲ”

ဝိုင်းစက်စကားကြောင့် ဒျူမြင့်ထွန်း တွေ ဝေသွားပြီး ခဏလောက်ကြာမှ ဝင်မေးလိုက်သည်။

“ဒါဆို မင်းက အဲဒီ တုန်းက ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ”

ထိုမေးခွန်းကိုပင် ဆရာဦးသိုက်မြင့်က မေးချင်နေဟန်တူသည်။ ဝိုင်းစက်ကို မေးငေါ့ပြ လိုက်၏ ။ ဝိုင်းစက်က

“ကျွန်တော် လည်း ဓာတ်ပုံ အရိုက်ခံတုန်းက Camera Flash မီးပွင့်လာတော့ မျက်စိမှိတ်လိုက်မိတာပဲ မှတ်မိတယ်။ နောက် ... တခြားလူတွေ လာနှိုးမှ မျက်စိဖွင့်လိုက်တော့ အိပ်ရာပေါ်မှာ ကျွန်တော် အိပ်ပျော်နေတာကို သိလိုက်ရတာ ပဲ။ အဲဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော် Field ဆင်းပြီး Fossil ရှာဖို့ ပျက်ကွက်သွားတာပါ ဆရာ”

ဝိုင်းစက် ရှင်းပြသံအဆုံးမှာ တော့ ဆရာဦးသိုက်မြင့် သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချလိုက်ပြီး ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်တာ

“ဒီမှာ ... ဝိုင်းစက်၊ ငါတို့က carboniterous ဆိုတဲ့

ကျွန်တို့မြေလွှာသက်တမ်းတုန်းက ဖြစ်ပေါ်ခဲ့တဲ့ carbeneous lime stone တွေ ကို လာရှာကြတာ။ ဒါကလည်း ငါတို့ အသိအမှတ်ပြုထားတဲ့ Geological Age ကို မှန်ကြောင်း သက်သေပြနိုင်ဖို့ပဲ။ မင်းရဲ့ ပေါကြောင်ကြောင် ဇာတ်လမ်းတွေ ကို နားထောင်ဖို့ မဟုတ်ဘူး။ မင်းပြောခဲ့တဲ့ အကြောင်းအရာ တွေ ကလည်း မင်းဘာသာမင်း မကြိုး စားချင်တာနဲ့ လျှောက်ပြောနေတဲ့ ဆင်ခြေတွေ ပဲ”

ဝိုင်းစက် ဆရာဦးသိုက်မြင့်စကားကြောင့် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားပြီး ငြင်းဆန်လိုက်၏ ။

“မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး ဆရာ။ ကျွန်တော် ပြောတာ အမှန်တွေ ပါ။ မယုံရင် ကျွန်တော် နဲ့ အတူတူသွားခဲ့တဲ့ ကျောင်းသားတွေ ကို မေးကြည့်ပါ ဆရာ”

“မင်းနဲ့သွားခဲ့တဲ့ လူတွေ ဆိုတော့ မင်းကို ဝိုင်းညှာပေးကြမှာ ပေါ့ ဝိုင်းစက်”

ဝိုင်းစက် ရှင်းပြမလို့ ပါးစပ်ဟလိုက်ရုံရှိသေးသည် ဆရာ ဦးသိုက်မြင့်က လက်ကာပြလိုက်ပြီး ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်၏ ။

“ငါတို့ရဲ့ လက်တွေ့လာလုပ်တဲ့ အဖွဲ့ထဲမှာ မကြိုး စားချင်တဲ့ လူတွေ အတွက် နေရာမရှိဘူး။ ပြီးတော့ မင်းရဲ့ Field Assignment ကိုလည်း အသိအမှတ်မပြုနိုင်ဘူး။ ဒီတော့ မင်းအတွက် ရလဒ်က တော့ Grade F ပဲ ဝိုင်းစက်”

ထိုစကားက ဝိုင်းစက်တစ်ကိုယ်လုံးကို မိုးကြိုး ပစ်ချလိုက်သလို ထိတ်လန့်သွားစေသည်။ ဝိုင်းစက်မျက်နှာငယ်ဖြင့် ဆရာဦးသိုက်မြင့်ကို မော့ကြည့်လိုက်၏ ။ ဆရာဦးသိုက်မြင့် ကတော့ နားနေဆောင်ဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။

ဝိုင်းစက် ဆရာဦးသိုက်မြင့်နောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားလိုက်၏ ။ အနားအရောက်တွင် တော့

“ဆရာ ... ကျွန်တော့် ကို သက်သေပြခွင့်တော့ ပေးပါ”

ဆရာဦးသိုက်မြင့်က ခဏလောက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး ...

“မင်း ... ဘယ်လိုသက်သေပြမလဲ ဝိုင်းစက်”

အခန်း (၃)

ညနေစာစားချိန် ဖြစ်သော ကြောင့် ထမင်းစားဆောင်ထဲတွင် ကျောင်းသားတွေ အသံဖြင့် ဆူညံနေသည်။ ထမင်းပန်းကန်ကို ကိုင်လျက် စားနေကျစားပွဲသို့ ဝိုင်းစက် လျှောက်လာ လိုက်သည်။ မိုးမြင့်နှင့် ဇော်အောင် ကတော့ စားလို့တောင် ပြီးခါနီး နေပြီ။ ဝိုင်းစက် ဝင်ထိုင်လိုက်၏ ။

“ဝိုင်းစက် နောက်ကျလှချည်လား”

မိုးမြင့်က စားနေရင်းမှ ပလုတ်ပလောင်းသံဖြင့် လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ဝိုင်းစက် ခေါင်းသာညှိတ်ပြလိုက်၏ ။ ဇော်အောင်က

“ဟေ့ကောင် မိုးမြင့် မင်းက ဘာလဲ။ နေ့ရှိညစာ ချန်ထားတာလား”

မိုးမြင့်က ကြောင်အအ ဖြစ်သွားပြီး ...

“ဘာပြောတာလဲ”

“ဘာပြောရမှာ လဲ၊ နင့်ပါးက ထမင်းလုံးတွေ ဝေနေတာကို ပြောတာဟဲ့ အစားဘီလူး မိုးမြင့်ရဲ့.”

သွယ်ဖြူစိုက ဘယ်အချိန်က ပြန်ရောက်နေသလဲမသိ။ မိုးမြင့်ကို အသားလွတ် ဝင်ကောလိုက်ရင်း စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်၏ ။ မိုးမြင့်က သွယ်ဖြူစိုကို မော့ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ငါ အစားဘီလူးမှန်း လူတိုင်းသိတယ်၊ နင်ပြောစရာ မလိုပါဘူး ... ဟဲ့ ..ဟဲ့”

“ဒါ နဲ့ ဒီနေ့ Fossil သွားရှာတာ နောက်ကျလှချည်းလား”

“အေးဟာ ... ဆရာဦးမြင့်ဦးက ကျောက်တွေ ကို အရောင် ကအစ အသေးစိတ် လိုက်မှတ်ခိုင်းနေတာနဲ့ ကြာသွားတာ”

သွယ်ဖြူစိုးက ဦးထုပ်ချွတ်ကာ ယပ်ခတ်နေရင်း ဝိုင်းစက်ကြည့်ကာ ပြောလိုက်၏

။

“ဟဲ့ ... ဝိုင်းစက်၊ ထမင်းမစားသေးဘဲ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“အေး ... ဟုတ်တယ်။ ဝိုင်းစက် မင်း ဘာ ဖြစ်နေတာလဲ”

သွယ်ဖြူစိုးစကားကို မိုးမြင့်က ဝင်ထောက်ခံလိုက်သည်။ ဝိုင်းစက်က ပခုံးကို တွန့်ပြလိုက်ရင်း စိတ်လက်မအီမသာစွာ နှင့် ပြောလိုက်၏ ။

“ဟို ... ကင်မရာကြောင့် ငါ Field မဆင်း ဖြစ်တာကို ငါ့ရဲ့ Field Assignment ကိုလည်း Fail လုပ်ပစ်လိုက်တယ်”

ဝိုင်းစက်စကားကြောင့် အားလုံး ထမင်းစားတာကို ရပ်လိုက်ပြီး ဝိုင်းစက်ကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေကြသည်။ ဝိုင်းစက်က

“ငါက ဂုဏ်ထူးတန်းတက်ချင်လို့ ဒီလောက်အချိန်တွေ အကုန်ခံလာရတာ ။ Assignment က Fail ဖြစ်သွားရင် ဘယ်လိုဆက်တက်လို့ရတော့မှာလဲ”

ဝိုင်းစက်စကားကို ဇော်အောင်က သူ့ခေါင်းမှ ပလာစတာကို စမ်းကြည့်ရင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“သူ ယုံ မယုံတော့ မသိဘူး။ ငါတော့ ခေါင်းပေါက်သွားတာပဲ”

သွယ်ဖြူစိုးက

“အေးလေ ... ဟုတ်တာပဲ။ နင် သေသေချာချာ မရှင်းပြဘူးလား”

“ရှင်းပြတာပဲ။ ဆရာဦးသိုက်မြင့်ကမှ လက်မခံတာ။ အရေး ထဲ ဟို ... ဒါ့ချဉ်ထွန်းနဲ့ ဇော်ဝင်းမြင့်ကလည်း ဝင်ရောင် နေသေးတယ်။ ဇော်အောင်ကလည်း သက်သေလုပ်ခိုင်းမလို့ပါဆို ရှာလို့ဆို မတွေ့ဘူး”

“ဒါဆို နင်ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဝိုင်းစက်”

သွယ်ဖြူစိုး ၏ စကားကို ဝိုင်းစက်က ချက်ချင်း အဖြေမပေးသေးဘဲ ပြတင်းပေါက် အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ သက်ပြင်းရှည်ကြီးချလိုက်ပြီး ...

“ငါ ... ဟိုကင်မရာကို သွားပြန်ယူပြီး မကောင်းဆိုးဝါးကင်မရာဆိုတာ ဆရာဦးသိုက်မြင့်ကို သက်သေ ပြရတော့မှာ ပေါ့”

အားလုံး ထိုစကားကြားကြားချင်း တုန်လှုပ်သွားကြပြီး ဇော်အောင်က

“မလုပ်နဲ့ ... မလုပ်နဲ့၊ ငါတော့ ကြောက်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ... မလုပ်နဲ့၊ ငါတော့ ကြောက်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ... ဝိုင်းစက်၊ တော် ကြာ ကင်မရာယူလို့ တစ်ယောက် ယောက် ကို ရိုက်မိနေမှ အကုန်ဒုက္ခရောက်ကုန်မယ်”

သွယ်ဖြူစိုးကလည်း ...

“ငါတို့အားလုံးက အိမ်နဲ့ခွပြီး ဒီမှာ ရည်ရွယ်ချက်မျိုး စုံနဲ့ Field ဆင်းနေကြတာ။ တော် ကြာ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားရင် မကောင်းဘူး”

ဝိုင်းစက်က အားလုံးကို ကြည့်လိုက်ပြီး မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကာ

“ငါ ဆုံးဖြတ်ပြီးသွားပြီ၊ ငါနဲ့ ဘယ်သူ လိုက်မလဲ”

ဝိုင်းစက်စကားကို ဘယ်သူကမှ မတုံ့ပြန်၊ ဝိုင်းစက်က စိတ်မရှည်တော့ဘဲ ...

“ကောင်းပြီလေ ... ဒါဆို ငါ တစ်ယောက် တည်း သွားမယ်”

ဝိုင်းစက် ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး အလျင်အမြန်ပင် ထွက်သွားလိုက်၏ ။ အားလုံး ဝိုင်းစက်ကို အလန့်တကြား မော့ကြည့်လိုက်မိလေတော့သည်။